

18 października: świętego Łukasza, Ewangelisty

Tekst Ewangelii (Łk 10,1-9): Następnie wyznaczył Pan jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjdzie zamierzał. Powiedział też do nich: «Niwo wprowadźcie wielkie, ale robotników macie; proście więc Pana niwa, żeby wyprawił robotników na swoje niwo. Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie!

Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: Pokój temu domowi! Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedźcie i pijcie, co macie: bo zasługuje robotnik na swój zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiego miasta wejdziecie i przyjmie was, jedzcie, co wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boga.

«Przybliżyło się do was królestwo Boga»

Fray Lluç TORCAL Monje del Monasterio de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Hiszpania)

Dzisiaj, w dniu świętego Łukasza —Ewangelisty w cichości Chrystusa— Kościół gości Ewangelistę, która przedstawia główne cechy tego apostoła.

Apostołem jest przede wszystkim ten, który został powołany przez Pana i mianowany przez Niego, aby być wysłanym w Jego imię: to sam Jezus wzywa tego, któremu chce powierzyć konkretną misję! «wyznaczył Pan jeszcze innych

siedemdziesiąciu dwóch i wyszła ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjdzie zamierza» (Łk 10,1).

Apostoł wiacie, bracie powołany przez Pana, jest równie całkowicie zależny od Niego. «Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie!» (Łk 10,4). Ten zakaz Jezusa wskazuje, że mają zostawić w Jego rękach to, co jest najbardziej istotne dla życia: Pan, który przychodzi lili na polach i zapewnia pokarm ptakom, chce, aby Jego uczeń szuka przede wszystkim Królestwa Niebieskiego, a nie tego «co bracie jedli i co bracie pili, i nie bracie o to niespokojni! O to wszystko bowiem zabiegajcie narody świata, lecz Ojciec wasz wie, że tego potrzebujecie» (Łk 12,29-30).

Apostolem jest ponadto ten, kto przygotowuje drogę Panu głosząc Jego pokój, uzdrawiając chorych i pokazując w ten sposób nadzieję Królestwa. Zadaniem apostoła jest zatem koncentracja na życiu Kościoła, ponieważ od niego zależy przyszłe przyjęcie Mistrza wśród ludzi.

Najlepsze świadectwo, jakie może nam dać wiązanie Ewangelisty, tego który opowiedział o Głoszeniu Dobrej Nowiny, jest uczynienie nas bardziej świadomymi ewangelicko-apostolskiego wymiaru naszego życia chrześcijańskiego.

Myśli na dzisiejszą Ewangelię

- «Kiedy kto kocha Boga uważa Ewangelię za napisaną dla siebie i otrzymaną w darze, by strzec tego cudownego klejnotu» (wspomnienie Beda Czcigodny)
- «Wspomnienie Łukasza wprowadza nas w poznanie świata delikatnego, a zarazem przeszywającego, którym Słowo Boże rozjaśnia rzeczywistość i wydarzenia historii» (wspomnienie Jan Paweł II)
- «Wspomnienie Łukasza przekazało nam trzy główne przypowieści o modlitwie: Pierwsza - o "natrętnym przyjacielu" (cf. Łk 11,5-13): Ojciec z nieba "da wszystko, czego potrzebuje", druga przypowieść - o "natrętniej wdowie" (cf. Łk 18,1-8): należy modlić się zawsze i niestrudzenie, z cierpliwością wiary. Trzecia przypowieść - o "faryzeuszu i celniku" (cf. Łk 18,9-14) - dotyczy pokory

modl?cego si? serca (...)» (Katechizm Ko?cio?a Katolickiego, nr 2613)